

A példázatok értelme és célja

A görög nyelvben a parabola szó jelzi a példázatot. Ez olyan eseményt jelent, ami a valóságban nem történt meg, de aminek fontos üzenete van a világ számára. E példázatokban Jézus az életünk leghétköznapibb dolgairól beszél.

2.

Gyökerek

Ők nekünk a tavasz, a remény, ők életünk egy-egy láncszeme. Hiszem, hogy még azoknak is „visszakanyarodhat” az élete a gyökerekhez, akik ilyen vagy olyan oknál fogva eltávolodtak, kiestek a látókörünkől. Mi visszavárjuk őket. Gyermekük szájába visszaadjuk a magyar szót...

3.

A Szentlélek: Krisztus akcióban

A híres református teológus, Kálvin szerint a Szentlélek a teremtett világban „rejtett erőként” van jelen és munkálkodik. Az így működő Lélek segítségével kormányozza a világot és a csillagokat, valamint az emberi szíveket.

6.

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

ÜZENET

XXIX. ÉVF. • 10. SZÁM
2018. MÁJUS 15.
ÁRA 1 LEJ

Lélekből lelkesen!

Pünkösöd ünnepére készülve eszembe jut a *Hinni tanítás, Uram* című énekünk címben idézett kifejezése: lélekből lelkesen! Minél inkább ízelgetem e szópárt, annál inkább megvilágosodik előttem a keresztyén élet titka, erőforrása, sajátos minősége.

Napjainkban sok embernek kérdése a mi-ből és a hogyan! Miből tudom megvásárolni a gyógyszereimet, kifizetni a számláimat? Miből tudom eltartani családomat, felnevelni gyermekeimet? Hogyan tudnám rendezni megromlott viszonyomat hitvestársammal? Képes vagyok-e kijutni a zsákutcából, amibe belekerültem? Honnan kapok erőt a feladataim végzéséhez akkor, amikor érzem, hogy erőtalálékaim kifogytak? Mit tegyek, amikor elhagy az életkedvem, vagy nem látom értelmét semminek? Kihez forduljak, ha hiányzik életemből az öröm, munkámból a hatékonyság?

E kérdésekkel mindannyian viaskodunk időnként. Erre jön a szép, isteni válasz: lélek-

ből, lelkesen. Ezért volt karácsony, nagypéntek, húsvét, és ezért létezik pünkösöd: hogy Isten segítségét, kegyelmét átélve, benne hitet nyerve életünk ne „bús lázadás” legyen, hanem örömteli lelkes szolgálat.

A pünkösöd az utolsó az ünnepek sorában, amely Krisztus üdvözítő munkájának a megkoronázása. Ez azt üzeni, hogy nemcsak a magam erőforrásaira támaszkodhatom, hanem meríthetek a forrásból, a mennyieiből. | 2.

Boldogok, akik nem látnak, és hisznek

Mi történt húsvét után? Mit tett Jézus tanítványaival együtt? Milyen gyümölcsei vannak a Szentlélek munkájának? Ezekre a kérdésekre kerestük a választ Gede Csongorral, a kolozsmostori egyházközség lelkipásztorával.

– Milyen a húsvét utáni állapot?

– Ha a tanítványok helyzetéből indulunk ki, akkor a húsvétól pünkösödig terjedő állapot átmeneti időszak. Az evangéliumokat lapozva több helyen is azt olvassuk, hogy Jézus – miután megjelent a tanítványoknak – gondoskodott arról, hogy megnyílják a szemük, értelmük, és megértsék az írásokat. A húsvétot követő időszakban a tanítványok még nem értik az Írást, nem tudják felfogni, miért kellett mindennek úgy történnie, ahogy azt a próféta és Jézus is megjövendölte. Amikor megkapják a Szentlélek ajándékát, képesek lesznek arra, hogy a missziói parancsot teljesítsék. | 5.

Otthon a forgatag közepén

Fennállásának 10. évét ünnepelte az Apafi Mihály Református Egyetemi Kollégium. A programsorozat a találkozásokra, régi barátságok és élmények felelevenítésére, valamint új, a kollégium jövőjét építő ötletekre, tervekre fektette a hangsúlyt.

Az intézmény az évek során több száz diáknak volt második otthona a kolozsvári rengetegben. A szállás biztosítása mellett folyamatosan szervezték a tevékenységeket, eseményeket, szórványgondozó műhelyt indítottak, de a művelődésre, tudományra is mindvégig odafigyeltek, minőségi egyetemi éveket nyújtva a beköltöző hallgatónak.

Az Apafi-napokat április 20-án az Erdélyi Református Múzeum kiállítóterében áhítattal nyitotta meg Kolombán Vilmos teológiai tanár. Rámutatott: az intézmény alapításakor a cél olyan keresztyén, hitét megvalló értelmiség nevelése volt, amely ragaszkodik szülőföldjéhez, hagyományaihoz. Szegedi László missziói előadó a kollégium és az ott eltöltött évek megbecsülésére, a város, a magyar közösség, valamint a hitélet építésére buzdította a fiatalokat. | 8.

Tanulságos igék a példázatokról 1.

A példázatok értelme és célja

Egy lelkipásztor mesélte, hogy amikor fiatalon kikerült a gyülekezetbe, idős presbiter az mondta neki: tiszteletes úr, maradjon egyelőre a könnyebb igéknél, a zoltároknál és a példázatoknál, mert azokról könnyű prédikálni. Később ez a lelkipásztor professzor lett a teológián. Ő pedig ezt ajánlotta a teológusoknak: várjanak pár évet, amíg a példázatokról kezdenek el prédikálni, mert nem könnyű feladat.

Azért mondta, mert a példázatok magyarázatánál két nagy kísértése van az igehirdetőnek. Az egyik veszély az, hogy nem mélyülünk el eléggé a példázatok megértésében, és így túl keveset mondunk el, a másik meg az, hogy „beleérőszakolunk” olyan dolgokat is, ami a példázatban nincs benne. Nagy veszély, hogy valami egészen mást mondunk, mint amit a példázat sugallni akar. De az is nagy veszély, hogy elveszünk a részletekben, s így a példázat fő mondanivalója marad el. Imádkozunk, hogy mindezen veszélyeket elkerülhessük, hiszen több mint egy éven át a példázatokkal fogunk foglalkozni.

Mi is a példázat? Ezzel a szóval jórészt az Újszövetségben találkozunk, de nem ritka az előfordulása az Ószövetségben sem. Nagyszerű példázatot találunk Ézsaiás könyvében, ahol egy szőlőskert és az azért végzett munka példázza a népet és Isten érte végzett munkáját. Ezékielt biztatja az Úr, mondjon példabeszédet Izrael házában. De mindnyájunk számára ismeretes, hogy Dávid bűne után Nátán próféta példázattal leplezi le a király bűnét.

A görög nyelvben a parabola szó jelzi a példázatot. Ez olyan eseményt jelent, ami a valóságban nem történt meg, de aminek fontos

üzenete van a valóságos világ számára. E példázatokban Jézus az életünk leghétköznapibb dolgairól beszél. Nyilván azért teszi, hogy a legegyszerűbb emberek is megértsék üzenetét. De itt az a különös, hogy Jézus azt mondja: azért beszél példázatokban, hogy ne értse meg mindenki. „Nektek megadatott, hogy megértsétek a mennyek országának a titkait, ezeknek pedig nem adatott meg.”

Jézus a példázatokkal két dolgot akar. Az első, hogy egyszerű képek használatával az emberek számára érthetővé tegye Isten országának titkait. A második épp az ellenkezője ennek: el akar takarni valamit az emberek elől. A példázatok értelmét magyarázta a tanítványoknak, de nem magyarázta meg az embereknek. Róluk azt mondja: látván nem látnak, hallván nem hallnak. Ez kemény ítélet. Ilyen ítéletet nekünk nem is szabad kimondani, ezt csak ő mondhatja ki. Ez akkor azoknak a zsidóknak szólt, akik hallgatták ugyan Jézust, de Krisztusként nem fogadták el. De ma is szól mindenkinek, aki hallja ugyan az igét, de nem engedelmeskedik annak.

Mindebből az következik, hogy minden példázat egy titkot rejt magában. Azt fel kell fedezni, meg kell érteni. Ezért mi csak egyet tehetünk e sorozat folyamán: imádkozunk a tanítványokkal együtt. „Uram, magyarázd meg nekünk e példázatokot. Nekünk elengedhetetlen szükségünk van a Szentlélek segítségére a példázatok megértésében.” Szüntelen kérdeznünk kell: Uram, mit akarsz nekünk e példázattal mondani?

A példázatok mind Isten országáról szólnak, azt is mondhatnánk, Isten országa a példázatok egyetlen témája. Az ő országa olyan, mint egy gyémántdarab, amit ha a napfényben forgatunk, mindig másféleképpen csillan meg. A példázatok ugyanannak a gyémántnak különböző oldalát, különböző szépségeit csillantják

„Nektek megadatott,
hogy ismerjétek a mennyek
országának a titkait,
de nekik nem adatott meg.”
(Mt 13,11)

meg. Azt is jól tudjuk, a mennyek országa nem földrajzi fogalom, nem található meg egyetlen térképen sem. Hiszen Isten királyi uralmát jelenti.

Az Újszövetség idején e fogalom nem volt ismeretlen az emberek előtt. Hisz már az Ószövetség úgy tesz bizonyosságot Istenről, mint az egész föld királyáról. A 99. zoltár első mondata mindenki számára ismert volt: az Úr uralkodik. Isten királyként uralkodik Izrael felett, de a föld minden népei felett is. Még akkor is, ha ez az uralkodás nem mindig látható, és nem mindenben nyilvánvaló. Az Ószövetségben azok a leggyötrőbb pillanatok Isten gyermekei számára, amikor nem látják uralmát, sőt épp az ellenkezőjét tapasztalják: amikor a gonoszság, az istentelenség és az erőszak uralkodik. Ilyenkor még erősebben tör fel szívükben a vágy, ami az Újszövetségen is végigvonul: Isten uralkodása legyen látható és nyilvánvaló mindenki előtt.

Krisztus eljövételével ez a vágyakozás részben be is teljesedett. Nem véletlen, hogy mind Keresztelő János, mind pedig Jézus így kezdi igehirdetését: térjete meg, és higgyetek az evangéliumban, mert elközelített Isten országa. Az Újszövetség arról is világosan beszél, miként válhat valaki Isten országának polgárává: megtérés és újjászületés által. Ezt pedig a bűnbánatnak, a bűnismertetnek és a bűnvallásnak kell megelőznie. Ezek nélkül senki sem lehet az ő országának polgárává, ezt Jézus egyértelműen világossá teszi a Nikodémussal folytatott beszélgetésben is. Azt mondja e tudósnak: ha valaki újonnan nem születik, nem mehet be Isten országába. Nem elég a tudás, még az sem, hogy valaki köztiszteltben áll vagy hogy sok jó cselekedetet hajtott végre, mert mindenkinek újjászületésre van szüksége.

Nem véletlen, hogy ez most épp pünkösdkor szól hozzánk. Hisz a megtérést és az újjászületést csak Isten Lelke tudja az emberben elvégezni. Erre semmilyen más erő nem képes. Mennyire fontos tehát a Lélekért való imádság, hogy jöjjön, fújjon át közöttünk is, végezze megtérésre indító munkáját.

Miként van jelen Isten országa az életünkben, a mindennapjainkban? Jézus sokszor beszélt arról tanítványainak, hogy Isten országa bennük van. Ennek megvannak a maga áldott jelei. Minden szeretet, jó cselekedet, megbocsátás, minden egyes bűnnek a legyőzése Isten országának egy-egy áldott jele az életünkben. Ezeket naponta átéljük és megtapasztaljuk. De a maga teljességében Isten országa még nem jött el, ez még várat magára. Mert még van bűn, fájdalom, gonoszság, gyűlölet és ehhez hasonló. De tudjuk, ezek egyszer elmúlnak, és többé már nem lesznek. Azt is tudjuk, Isten országa a maga teljességében Krisztus visszajövetelekor valósul meg. Ezért a hívó ember, a gyülekezet buzgón imádkozik: bizony jövel, Uram Jézus, jöjjön el a te országod!

Lélekből lelkesen!

1. | Isten nekünk adja az ő Szentlelkét, hogy ne félelemből szolgáljunk neki, hanem tőle kapott erővel, szeretettel és józansággal. (2Tim 1,7)

Milyen csodálatos Istenünk van! Ő nemcsak feladatokat ad nekünk, hanem tudja, hogy emberi erőnk véges, tartalékaink lemerülnek, és szükségünk van mennyei energiára, hogy az ő Lelke által tudjunk élni. Sőt ő nem csupán mennyei erőt, hanem önmagát adja Szentlelkében. Ezt jelenti énekünk első, általunk idézett szava: lélekből. Ily módon lehet életünk Lélektől áldott, áthatott, megújított. Hogy aztán lelkesen végezzünk mindent, és e lelkesedésben kitartással álljunk meg a krisztusi szolgálatban. Csakis akkor tudunk igazi lelkesedéssel élni, ha lélekből tesszük azt, isteni forrásból merítve, isteni segítséget nyerve. Őt kérjük, hogy kapcsolatainkat tegye Lélektől átitottakká, szolgálatunkat tegye minden rivalizálástól, irigységtől, képmutatástól mentessé. Ő szentelje meg a házasságokat, és kegyelme által cselekedje, hogy ifjaink Lélektől vezéreltek legyenek, öregjeink tapasztalják meg naponta

a Lélek megújító erejét, betegeink bizakodjanak az ő gyógyító erejében, a bűnben élők pedig éljék át szabadítását!

Kiáltsunk Istenhez, hogy templomainkban lelkesen szóljon az ige, temetésekben a vigasztaló szó, esküvőkön a szent házasságot megáldó esketési beszéd, keresztelesek alkalmával az életet megáldó ige. Isten adja meg a bölcsességnek és a vezetésnek Lelkét a vezetőinknek, népünknek pedig adjon megmaradást és áldást. Isten Lelke megszépíti kapcsolatainkat, megízesíti szürke hétköznapjainkat, ragyogóvá teszi ünneplésünket.

Mi marad, ha hiányzik életünk közepe? – teszi fel a kérdést Gyököcssy Endre. A válasz így hangzik: élet – célok nélkül. Szavak – töltés nélkül. Vigasság – öröm nélkül. Levertség – könnyek nélkül. Vágyak – reménység nélkül. Szerelmeskedés – szeretet nélkül. Házasság – hűség nélkül. Vallásoskodás – hit nélkül...

Ám élet ez?

Hogy ne hiányozzon életünk közepe, kérjük Istent az ének szavaival: „Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le rám, égi lángod járja át szívem és a szám!”

JAKAB ISTVÁN
a szerző a Maros-Mezőségi Egyházmegye
esperese

Csoda utáni vágy

Ünnepeinkben mindig arra keresünk gyógyírt, amire életünkben, közösségünkben magunktól, önerőből nem találjuk a választ. Az emberek egyszerre megértették egymást – olvashatjuk a pünkösdi evangéliumban. Számunkra a 21. századi társadalmunkban mindez futurisztikusan távolinak hangzik. Pedig bennünk, fogyatkozó közösségeinkben is ott él a csoda, a Lélek utáni vágy. Hiszen olyan kevés egyetértő, egymást értő időt látunk az életünkben.

Ünnepeink arról beszélnek, hogy átadjuk életünk terepét és kínlódásainkat az Úrnak.

Sértik lelkünket a szürke hétköznapjainkat jellemző antipünkösdek. Közéletünk eseményei, kampányai csak még inkább felerősítik ezt a közösségeken belül amúgy is meglévő diszsonanciát. Ilyenkor hangosabban és kíméletlenebbül szól mindaz, ami elválaszt egymástól személyt és közösséget. Arra figyelmeztetve, hogy az egyet nem értés mennyire szívósan je-

len van, és mérgezi, mételyezi a lelkünket, míg nem egészen megkérdőjelezi egy egész közösség életképességét.

Így válik az antipünkösöd végső soron önpusztításunkká. Mert hiába rakják balról és jobbról is sokan a téglát, és adják kézről kézre: egységes terv és hozzáállás nélkül csak visszafejlődést látunk, össze-vissza épülnek a falak, ajtók és ablakok nélkül. Semmi sem kerül a helyére, így a végeredmény nem ház lesz, nem biztonságot adó hajlék, hanem csak egy végtelennek tetsző fal, amelynek mindkét oldalán ott áll a nemzetközösség egy-egy tekintélyes része. És szigorúan csodálkozik a másikon, vádolja a másik – mindig a másik – hozzá nem értését.

Ünnepeink arról beszélnek, hogy átadjuk életünk terepét, repedéseinket és kínlódásainkat az Úrnak. Hagyom, sőt kérem, könyörgöm, hogy az övé legyen az utolsó szó. Hogy tegyen egyetértővé a velem élővel.

Evangéliumra éhező közösség vagyunk. Apadó, de egymással szemben lobogó nemzet-részként kimondva kimondatlanul vágyunk a reánk köszöntő ünnepek, a belénk költöző ige után. Amikor a reá figyelő lélek elcsendesedhet, és élete nehéz tartalmára az Úr válaszát engedheti közel magához. Mert fájdalmasan sok romboló emberi beszéd lakozik a lelkünkben, amely megbetegít, pusztít. Éppen ezért az egymástól elválasztó mikrovilágunk jelenében kellene

Fidelis Schabet német festőművész alkotása Pünkösdről

Gyökerek

Ilyenkor tavasszal, amikor fakadnak a bimbók, virágitat önti el a világot és a lelkeket, mindig megmozdul bennem valami kiapadhatatlan remény és szép emlékezés. E kettő valahogy összefonja az egész életemet, és ez teszi folytonossá, egészé. Mintha meg sem állt volna semmi. Hömpölyög a hónapok sora, meg minden a maga ritmusában. Csak az az érzésem, hogy kicsit gyorsabban peregnek az évek. El sem tudom képzelni magam ilyenkor másképp, mint az óvoda udvarán almavirágos, nárciszillatú tavaszi hangulatban, a szaladgáló és csevegő gyermekek között pitypangdudát gyártva vagy szíromszőnyeget rakosgatva. Fülemben cseng a drága gyermekzsivaj, a sok kis meleg kezecke, szelíd tekintet, érdeklődő arcocska, a sok feltett kérdés, amire mindig szívesen válaszoltam.

Mert ez a tavasz. Ilyenkor már naponta kijártunk a homokozóba, szívtuk magunkba a megújulás illatát, kicsi szerszámainkkal felgereblyéztük a tágas udvaron a tél zilálta gallyat, virágot, vagy éppen gyümölcsfát ültettünk. Sokan voltunk. Eleinte harminc fölötti létszám volt a magyar csoportban. Aztán rendre egyre kevesebben, mert a gyökértelenek elpár-

toltak tőlünk. Sokszor bánt és vádol is: nem minden alkalommal sikerült meggyőzni a szülőket, hogy magyar óvodába és iskolába írassák gyermeküket. Vajon nem volt elég erőnk vagy akaratunk két lapáttal többet tenni a kis gyökérre, amint azt a kis gyümölcsfákkal tettük? Nem volt eléggé beletaposva a kis gyökér, hogy sem vihar, sem szülői akarat onnan ki ne cibálja? Talán túl sekélyen ástuk meg a kis bölcsőt? Vagy túlságosan óvatosan bántunk a csemetékkel?

Hogy öntöztük, abban biztos vagyok. És szerintem napsugár is volt hozzá elég. Szeretem őket egyenként, kicsi arcocskánként, bársonyos kezecekként. Jó emlékezni rájuk, mert részük ők az életnek, mert félig az anyémek is. Ők nekünk a tavasz, a remény, ők életünk egy-egy láncszeme. Hiszem, hogy még azoknak is „visszakanyarodhat” az élete a gyökerekhez, akik ilyen vagy olyan oknál fogva eltávolodtak, kiestek a látókörünkől. Mi visszavárjuk őket. Gyermekeik szájába visszaadjuk a magyar szót, feladjuk rájuk a magyar ruhát, lábukat megtanítjuk a csárdásra. Egyelőre a nagymamák és édesanyák szívét szeretnénk a mesebeli kis aranykulccsal nyitogatni.

KUN KRIZA ILONA
nyugalmozott óvónő

Reviczky Gyula

Pünkösöd

Piros pünkösöd öltözik sugárba,
Mosolyogva száll le a világra.
Nyomában kél édes rózsá-illat,
Fényzőn hull, a szívek megnyílnak.

Hogy először tűnt fel a világnak:
Tüzes nyelvek alakjába' támadt.
Megoldotta apostolok nyelvét,
Hirdeté a győzedelmes eszmét.

Piros pünkösöd, juttasd tiszta fényed'
Ma is minden bánkodó szívének,
Hogy ki tévelyg kétségbe', homályba':
Világító sugaradat áldja.

Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
Világosítsd hittel föl az elmét.
Hogy az eszme szívből szívbe szálljon,
Diadallal az egész világon!

Piros pünkösöd, szállj le a világra,
Taníts meg új nyelvre, új imára.
Oszlasd széjjel mindenütt az éjet,
Szeretnek sugara, Szentlélek!

már egy életüket egyberostáló, hosszú pünkösdi idő. Ahol újra felfedezzük a másik személyét, és érteni véljük a másik szavát.

Pünkösdkor ez történik. Egyszerre rájövök, hogy a mellettem álló mennyire értékes, milyen hasznos segítséget jelent. Isten használja őt és engem, és ez a legjobb, ami összeköt. A Lélek egymás mellé helyez lelkeket, akik eddig idegenek voltak egymásnak. Érthetővé, értelmessé válik a másik személye.

Jó lenne ezt megélni erdélyi nemzetközösségünk életében is. Meglátni a másikban a meglévő, sokszor elpalástolt, hát mögé tolt jót, felvállalni a baráti szót mint az építés nagy lehetőségét és viszonzni is azt. Meglátni és értékelni az elvégzett munka eredményét, elismerni a másik izzadságát, és elfogadni a másként vélekedő véleményét is. Meglátni és értékelni a másik embert. Talán ez lehetne az önpusztító agóniából az életbe vezető út. Ahol a saját önigazolásba, önmagamba vetett hit helyét átveszi Isten világa. Testestől, Lelkestől.

| FÁBIÁN TIBOR |

Elárvuló kövek – guruló szórványkavicsok

(folytatás előző lapszámunkból)

Mezőseptér irányába folytatjuk utunkat, ahol mindössze öt magyar él. Útközben értesülünk, hogy a templom gondnoka korábbi ígéretével ellentétben nem tud fogadni. Így csak rövid kitérőt teszünk, és lefotózzuk az ortodox temető szomszédságában, az erdő szélén álló, cserépboritású templomot, amely javításra szorul. Hogy ki szán erre majd pénzt, és lesz-e ki nek, egyelőre kérdés. A faluból felkapaszkodunk egy dombra, majd lekanyarodunk Mezőörményes községközpontba, ahol az itteni szórvány legnagyobb református közössége él: összesen 47-en vannak.

Mezőörményesről a legkorábban ismert adatok 1321-ből származnak. Kastélyát 1638-ban említik először. 1910-ben 1401 lakosából 1042 román és 314 magyar volt. A 2011-es népszámlálási adatok szerint a községnek 1949 lakója volt, ebből 87,33 százaléka román, 8,41 százaléka roma, 2,57 százaléka magyar.

Kiváló aszfaltos úton kanyarodunk a házak között. Egy nagy telken fekszik a református templom, mellette az üresen álló parókia. Rendezett udvarra lépünk be, ahol Silimon Dénes és felesége, Erzsébet fogad. Leülünk a konyhában, és a múlttól beszélünk. Fiatalkorukban kétszer annyi magyar volt a faluban, mint most. Dénesék hétvégeken rendszeresen báloztak. Színjátszó csoport is működött. Emlékezetük szerint 1963-ig négy osztályig létezett magyar oktatás is.

Az 1970-es években megindult a sorvadás. Akkor városba mentek, ma már külföldre távoznak a fiatalok. Az istentiszteleteken, egyházi ünnepek kivételével nem igazán gyűlnek össze a magyarok. Időnként a bárban magyar zene van. Nem véletlenül. A tulajdonos Silimonék lánya, Tomşa Ilona az RMDSZ helybéli szervezőtőnének a vezetője, és Dumitru Tomşa polgármester felesége. Neki aztán nem mernek szólni a románok, akik betérnek a bárba, és esetleg nem tetszik az, amit hallanak.

Viccesen megjegyzi, lányuk jó házasságban él: az RMDSZ „egybekelt” a PNL-vel, most az ALDE-val. A faluban a magyarok és a románok tisztelik egymást. A vejük ért magyarul, és jó gazda. Minden utcát leaszfaltozott, felújították a

Pásztor Lajos presbiter és felesége, Erzsébet

kultúrotthont, rendbe tették a községközpontot, a lehetőségek szerint törődnek az emberekkel. – Hát akkor van remény, hogy megmaradjanak! – jelentem ki. Erre a házaspár elgondolkodik, majd Dénes elmondja: a fiatalok nem szereti a mezőgazdaságot. Ha egy kicsit felkarolnák, talán többen maradnának a faluban. Hogy meddig, nem tudni.

Elköszönünk, mert nem messze tőlük Pásztor Lajos presbiter és felesége, Erzsébet is vár ránk. Jó gazda portáján vagyunk. Kőből épült csűr és ől áll a hátsó udvaron, a kert a ház mögött messze lenyúlik a völgybe.

– Van olyan nap, amikor nem kell jó napotallal köszönni – mondja Pásztor Lajos, majd hozzáteszi, azért a szomszédban levő magyar családdal rendszeresen tartják a kapcsolatot.

Azon igyekeznek, hogy a templomban ne csak a vallási ünnepek alkalmával gyűljenek össze. Az idén, ha szerényen is, de megünnepezték március 15-ét. Volt anyák napja és idősek vasárnapja is, ajándécsomagokat is készítettek. Gazdálkodnak, ahogy tudnak, de nem panaszkodnak. Négy fiuk közül ketten külföldön dolgoznak, de jönnek haza, nincsen gond. Azt szeretnék, hogy a parókia minél többször benépesüljön. Csak legyen, aki eljöjjön. Ha kevesen is vannak, de összetartanak, akkor helytállhatnak az őrhelyen – vonjuk le a beszélgetés következtetését, miközben mindketten kikísérnek a kapuig.

Mielőtt az útirányt Beresztelke felé vennénk, kitérőt teszünk a központban levő kopott külsejű, egykori Bánffy-kastélyhoz. Egyik oldalán felirat: kultúrotthon. Betört ablakai, az

udvaron levő szemét és gaz arról árulkodik, rég nem használták. Fotózzom, mire az udvaron levő egyik épületből előkerül egy alkohol puffasztotta arcú férfi, aki rám szól: tilos fényképezni. Elmondom: békés szándékkal jöttünk, csak a kastély helyzetéről szeretnénk érdeklődni. A földszinten levő sötét helyiségbe hív, s közben mondja: a tulajdonosok őt bízták meg, hogy vigyázzon az épületre, mert különben a cigányok mind elhordanák. Szállást adtak neki, ő pedig senkit sem enged közeledni. Készségesen megadja a tulajdonos telefonszámát, mert ő nem mondhat semmit, nem is tud. A múltját sem ismeri, és jövőjét sem. Pedig nem is akármilyen épületbe költözött be.

A település 1638-ban került I. Rákóczi György tulajdonába, aki a görgényszentimrei várához vezető úton pihenőhelyként egy korábbi, tornácos, földszintes udvarház helyén 1639–1641 között kastélyt építtetett. Az udvarház II. Rákóczi György idején a Barcsai, végül a (losonczi) Bánffy család tulajdonába került, amelyet Bánffy Dénes 1667–1668 között felújított.

A jelenlegi épület a 18. század végén nyerte el mai formáját. A 19. század elején több alkalommal kisebb méretű felújításokat végeztek, többször javították a tetőzetet, illetve kicserélték a nyílászárókat is. Legutóbb a 60-as években végeztek jelentősebb helyreállítási munkálatokat, amelyeket pénzühiány miatt nem fejeztek be. A kommunizmusban az emeleten kultúrotthon, könyvtár, a földszinten pedig iskola működött. A kastély eredeti berendezése, illetve a díszítése részleteiben sem maradt fenn.

Telefonon beszélgettem a kastély jelenlegi tulajdonosával, a szászsebesi Cosmean Cosminával, aki elmondta: Ludovic Zaharia 1937-ben vásárolta meg az épületet a tulajdonos Bánffy gróftól. Tőle vette meg Branea Eugen, az ő nagyapja. Így igényelte vissza jogos tulajdonát, amelyet 2012-ben meg is kapott. Elmondta, szándékában áll valamilyen turisztikai létesítménnyé alakítani, azonban még nincs elképzelése, miként. A beszélgetésből viszont kiderült, még azt sem tudta, milyen dokumentáció szükséges egy műemlék épület helyreállításához. Arra is gondolt, hogy támogatja egy falumonográfia szerkesztését, amibe a kastély történetét is belefoglalja. Egyelőre azonban csak a szándéka van, nem létezik terv, és a pénzről sem igazán beszélt.

Az épületre nemcsak a megbízott őr vigyáz. Szomszédságában áll a második világháborúban elhunytak emlékoszlopa, amelyet két korabeli ágyú övez. Az egyik mintha a kastélyt is védené, vagy perlekedne vele. Mert az épület és a fegyver is a letűnt idők néma tanúi, csak másról regélnek.

*

Vannak emberek, akik még mesélnek a közelmúltól és a jelenről, amely lassan történelemmé válik egy-két emberöltő múlva. A magaslatokra épült templomok őrzik még a falak közé zárt szavakat, a magyarul elmondott zoltárokat, ígéket. Aztán maradnak a kövek, amelyek kavicsá porladnak, és egyszer majd homokként szétszóródnak a szélben.

Az egyik ágyú mintha a mezőörményesi kastélyt is védené. Vagy perlekedne vele?

Boldogok, akik nem látnak, és hisznek

Beszélgetés Gede Csongor kolozsmonostori lelkipásztorral

1. | Ez református egyházunkban a keresztlés szereztetési igéje. Jézus azonban először ezt a tanítványoknak mondta. Mielőtt e feladatot rájuk bízta volna – menjete el és tegyete tanítvánnyá minden népeket –, rájuk lehelt, és megkapták a Szentlélek ajándékát.

– Tehát a tanítványok már az első pünkösd előtt érezhették a Szentlélek erejét?

– Az első pünkösdöt megelőzi az, hogy Jézus a Szentlélek ereje által a tanítványokat képessé teszi a tanítói szolgálatra. Arra, hogy elmenjenek, és a rájuk bízott feladatot elvégezzék. A húsvét utáni állapot a felkészülés ideje, Jézus számára a búcsúzás, illetve a feladatokra való felkészítés.

– Mit tesznek a tanítványok?

– Kettesével szétszélednek, tanítanak, gyülekezeteket alapítanak, az őskeresztény egyház alapítói és gyülekezetszervezői munkáját végzik. Amit Jézus három év alatt elkezdett, azt húsvét és pünkösd között fejezi be. Mielőtt elmenne, gondoskodik arról, hogy a Szentlélek ajándékát a tanítványok megkapják.

– És mit tesz Jézus?

– Az átmeneti időszakban nemcsak szavai által, hanem jelek által is bizonyítja isteni erejét és hatalmát. János evangéliumában olvassuk: Jézus számos jelt tett tanítványainak szeme látára, amelyek nincsenek megírva e könyvben. Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, Isten Fia és ebben a hitben életek legyen az ő nevében.

Jézus tehát jeleket tesz: a tanítványok szeme látára többször is megjelenik. Gondoskodik arról, hogy aki nincs is a közösségben, az később győződjék meg a hitbizonyosságról. Tamásról van szó, akinek nyolc nappal feltámadása után jelent meg.

Pünkösdöt megelőzi az, hogy Jézus Szentleke ereje által a tanítványokat képessé teszi a tanítói szolgálatra.

– Hogyan viszonyuljunk mindehhez?

– Többször is olvassuk, Jézus felszólítja a tanítványait: gyertek, nézzétek meg a sebeimet, ne higgyétek azt, hogy szellem vagyok. Azt nem tudjuk, hogy a tanítványok meg is érintik-e a sebeket. Nekik ugyanis elég a látás ahhoz, hogy higgyenek. Nyilván nekünk, húsvét után élő mai keresztyén embereknek Jézus a Tamással folytatott beszélgetésen keresztül üzeni: boldogok, akik nem látnak és hisznek. Számunkra a hit alapja az a fajta szívbeli bizonyosság, hogy mindaz, amit Isten az ő igéjében kijelentett, valóságosan megtörtént. Ez a biztos ismeret hozza magával azt a szívbeli bizodalmat, hogy mi reménykedve tekintünk előre Krisztus visszajövetelének napjára.

– Mit jelent számunkra ez az időszak?

– Nekünk a húsvét utáni állapot a visszatérő Krisztusra való várakozás időszaka. Jézus akkor egy rövid ideig a Földön volt, aztán a mennybe ment, megígérte, hogy elküldi a Szentleket. Mi Isten Lelkének a jelenlétében éljük életünket. Szentlelkének ereje eszünkbe juttat mindent, amit Jézus tanított nekünk. És miután nekünk is megnyílik a szemünk és értelmünk, felismerjük Jézusban a Krisztust, a Megváltót. Mert a nem látott dolgok vezetnek el a hitre. És a hit eredményezi azt, hogy nekünk is életünk lehet Krisztusban, hogy hitünk szerint feltámadásunk után Krisztussal lehetünk.

– Vegyete Szentleket – mondja Jézus. Mi, reformátusok, vesszük-e a Szentleket?

– Ha a Lélek munkálkodik, akkor valóban képessé válunk emberfeletti munkák elvégzésére is, amelyhez különben saját magunk ereje kevés lenne. Azáltal, hogy Isten az ő Lelkét adja nekünk, ma is képessé tesz minket a szolgálatra.

– Milyen szolgálatra?

– Amikor erről beszélek, akkor minden embernek a maga élethelyzetében elvégzett munkáját, szolgálatát értem. Nemcsak egy lelkipásztor szolgálhat: mindenkinek megvan a maga helye, ahova Isten őt helyezte. Hogy szolgáljon és tanúskodjék. A tanú arról tesz bizonyosságot, amit látott és hallott. Nekünk nem volt szerencsénk abban, hogy lássuk a feltámadt Krisztust, de a meghallott, megértett és a megélt evangélium által képessé válhatunk arra, hogy az ő tanítványai legyünk. Ehhez pedig szükség van a Szentlélekre. A Heidelbergi Káté szerint Isten a Szentlélek ereje által gerjeszti fel és erősíti meg a hitet, amely az Úr ajándéka.

Akkor a tanítványoknak volt egy mustármagnyi hitük, amelyet Isten akkor gerjesztett

fel, amikor rájuk lehelt. A Szentlélek ma is úgy munkálkodik bennünk, mint a tanítványok idején. Bennünk is ő gerjesztheti fel a hitet, amely később gyümölcsöt terem. Ekkor válunk képesé a tanítványi feladatok elvégzésére.

– A lelkipásztor a gyülekezetben nem tud minden munkát elvégezni. Ezért szüksége van segítségekre is, akik támogatják munkájában...

– Igen. Ő gondoskodik arról, hogy az aratáskor legyenek munkásai. Látszik az, ha valakit Isten Lelke indít a szolgálatra, vagy ha csak kötelességből teszi a dolgát. Az ifjúsági munka során is látszik, ki az a fiatal, akit valóban a Lélek indított el egy bizonyos munka elvégzésére: más lelkiüreltel végzi a rábízottakat.

– Milyen gyümölcssei vannak a Szentlélek munkájának?

– A Szentlélek tesz bennünket alkalmassá arra, hogy gyümölcsöt termeljünk. Ha a gyülekezetre gondolunk, az is meglátszik, termeljük-e a Lélek gyümölcsseit. Úrvacsoraosztás alkalmával is elmondjuk, termeljék a Lélek gyümölcsseit: szeretetet, örömet, békességes tűrést, szelidséget, jóságot, hűséget, mértékletességet. Ez nem csupán papi frázis, hanem komoly felszólítás. Ennek csak akkor lehet meg az áldása, ha valóban az ő Lelke munkálkodik. Ilyenkor tudunk a nehéz pillanatokban is örülni, szeretni, akár az ellenségünket is, ilyenkor tudunk békességben tűrni (pl. a betegséget vagy nehéz élethelyzeteket).

– Mi a gyümölcsstermés lényege?

– Az, hogy az emberek lássák a jó cselekedeteinket. Ezért pedig ne minket, hanem a mennyei Atyát dicsőítsék. Ettől válik igazán élővé egy közösség. Hiszen az ő Lelke teszi élővé a közösséget. Ő meg tud eleveníteni egy betokosodott, a hagyományokba belecsontosodott egyházi közösséget is.

A Szentlélek ma is úgy munkálkodik bennünk, mint a tanítványok idején. Bennünk is ő gerjesztheti fel a hitet, amely később gyümölcsöt terem.

– Milyen feladata van a Szentleket vett keresztyén egyháztagnak?

– Amit Jézus bízott reánk: menjünk el, tegyünk tanítvánnyá minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, és tanítsuk nekik mindazt, amit ő parancsolt. Ez a keresztség szereztetési igéje, ám ezzel nem zárul le minden. Az, hogy megtartsuk az ő tanításait, mindannyiunk feladata: a szülőké, nagyszülőké, presbitereké, nőszöveségi tagé, ifjúsági munkásé. Isten munkájában mind eszközök vagyunk. Ő ugyanis a szőlőjébe nem béreseket, hanem munkatársakat keres.

A Szentlélek: Krisztus akcióban

Pünkösdi készülésünknek mi más lehetne méltóbb forrása, mint a keresztyénség bölcsője, a Közel-Kelet, a szír puszták vidéke, ahol már 1700 éve megformálódtak azok a gyönyörű Szentháromság-himnuszok, amelyeket a Szentlélek inspirált – de ahol az utóbbi évek legszörnyűbb keresztyénirtása ment végbe.

Aranyszájú Damaszkuszi János szerint a Lélek olyan, mint a lélegzetvétel. Nem illik a hívőhöz, ha azt gondolja, hogy a Pneuma, a Lélek valami külső dolog, amit Istenhez mintegy hozzáadunk. A Lélek lényege szerint erő, aki az Atyától jön ki, s megnyugszik a Fiún, akit ő a kijelentésben ad tovább. A fény és a tűz összefüggésével világítja meg az Atya és a Fiú meg a Lélek viszonyát, a Szentháromság titkát. A fény a tűzből árad, mondja, nem a tűz a fényből – utalva a Szentháromságban az Atya nagyobb és fontosabb voltára. De a tűz ott van a Szentháromságban, s fontos látni, hogy a fény nem szolgálja a tűznek, hanem kiáradása. A tűz világlik, vagy a tűz fénye?

A fénynek nincs saját lényege, hiszen tűz nélkül nincs fény. Atya, Fiú, Szentlélek nem esnek egybe, nem is vegyülnek össze egymással, hanem kölcsönösen összefüggnek, és áthatják egymást. Ezt nevezzük a szír atyák óta áthatásos kölcsönösségnek, kapcsolatnak. A fény és a tűz végigkíséri a szír atyák gondolkodását,

amiben nyilván a puszták forró melegének és a sivatag fölött vakítóan izzó Napnak is van szellemföldrajzi befolyása.

Aranyszájú János Damaszkuszban született, a szír teológia legkiemelkedőbb művelője. Arab neve: Jahjá ibn Sarjun ibn Mansúr. 104 évig tartó életének kezdetekor Damaszkusz már az Iszlám Birodalom része volt, ezért is izgalmasak gondolatai. Ő a keresztyén és az iszlám vallás metszéspontjában élt sokáig, s a történelemben elsőként reflektált erre a helyzetre. Olasz–görög tanítómesterétől zenét, csillagászatot, teológiát tanult, foglalkozott huszonévesen az arisztotelészi logikával, algebrával és az euklidészi geometriával. Sok himnuszt, imát, liturgiai szöveget írt és részletes ortodox keresztyén hitvédelmi művet *A hit kifejtése* címen. Ennek második fejezetében Herezisek címszó alatt ír az iszlámról. Százféle tévtanítást sorol fel és bírál, ezek közül csak az egyik az iszlám. Magáról ezt írta: „szorgos méhecske módján mindent begyűjtök, ami megegyezik az igazsággal,

és hasznos ellenfeleinkkel szemben... Nem a magam okosságát adom nektek, hanem azokat az ismereteket, amiket kiemelkedő teológusok dolgoztak ki...”

...a Szentlélek a teremtett világban „rejtett erőként” munkálkodik...

Alapos ismertetőjében kitér az iszlámhívők bibliai eredetére, akik Iszmaél leszármazottai. Ők szerinte bálványimádók voltak eredetileg, a hajnalcsillagot és Afroditét tisztelték. Köztük volt Mohamed is, aki tanulmányozta az Ó-, és Újszövetséget, s egy ariánus (Jézus istenségét tagadó) szerzetessel találkozott, aki tévtanokat adott tovább neki. Krisztusról Mohamed azt tanítja, hogy őt nem feszítették keresztre, s nem halt meg, mivel Isten őt szeretetből magához vette a mennybe. Érdekes, hogy Damaszkuszi János művéből egy Cerbanus nevű pannonhalmai szerzetes fordított, amit Dávid pannonhalmai apátnak ajánlott. Ezt valamikor 1131–1150 között ültette át latinra, s egészen Párizsig eljutott fordítása. Lám, milyen korán lett kultúráközvetítővé az akkori magyar egyházi értelmiség Kelet és Nyugat között!

Hendrikus Berkhof holland református teológus szerint „Isten Lelke nemcsak az életet jelenti a természetben, hanem inspirálja a kultúrát is. Krisztus felszabadító és átforgató Lelkének ereje tevékenyen van jelen az egész világban. Ott, ahol emberek megszabadulnak a természet, az állam, a bűrszín, az osztály, a kaszt, a nemiség, a szegénység, betegség és tudatlanság zsarnoki erőitől és befolyásától. Tudnunk kell azt is, hogy a szeretet a Léleknek az első és legfontosabb gyümölcse (Gal 5,22), ami által ismertté teszi magát. Ez a szociális spiritualitás”.

Berkhof az 1968-ban megjelent *Szentlélek teológiája* című munkában úgy jellemzi a Szentlelket mint aki által Krisztus lép akcióba. A mennybe felvitetett Krisztus a Szentlélek által cselekszik a világban. Ezért írhatta Pál ezt: az Úr pedig a Lélek (2Kor 3,17a). Mi hát a Szentlélek különleges, sajátos feladata a Szentháromságon belül? A Teremtő általa ad a világnak életerőt, mivel ő Istennek a megjelkesítő lélegzetvétele.

„A Lélek Krisztusnak nem másolata, sem hasonmása, hanem eredeti személy. A Szentlélekről Krisztus-központúan szabad csak szólni, amint Krisztusról csak Lélek-centrikusan” – olvashatjuk Berkhof felismerését. Ő az első között van, aki már az 50-es években folyamatosan emlékeztetett arra, hogy a teológiai gondolkodásnak a Szentlélek munkálkodását a teremtett világban sokkal elmélyültebben kellene kutatni és tudatosítani. Nemezszer emlékeztetett Kálvinra, aki szerint a Szentlélek a teremtett világban „rejtett erőként” van jelen és munkálkodik. Az így működő Lélek segítségével kormányozza a világot és a csillagokat, valamint az emberi szíveket.

A palesztinai Mar Saba-kolostor. Látkép a 19. század végéről

Aranyszájú Damaszkuszi János (650–754)

Életét VII. János jeruzsálemi pátriárka írta meg a 10. században egy arab nyelvű változat alapján. Előkelő szír keresztyén családból származott. Születésekor Szíria már muszlim fennhatóság alá tartozott. I. Muávija kalifa Damaszkuszt tette meg fővárosnak. János édesapja, Szargun ibn Mansúr a kalifa kincstárnoka, nagyapja pedig Hérakleiosz bizánci császár adóbeszedője volt. János Muávija fiának, a későbbi I. Jazíd kalifának volt játszótársa. Két kultúrában nőtt fel, arabul is megtanult, mert hivatalnokpályára szánta családját. 23 éves volt, amikor apja egy hadifogolyra, Kozmásra bízta tanítását, s akinek visszaadta szabadságát. A szicíliai görög származású tudós szerzetes oktatta zenére, asztronómiára, teológiára, bevezette a metafizikába, és megismertette vele Arisztotelész logikáját is.

János tanulmányozta Diophantos *Arithmetica*-ját és Eukleidész geometriáját is. Édesapja halála után magas rangú hivatalnok lett. Abd al-Malik kalifa uralkodása alatt egyre erősödött a keresztyénellenesség, ezért János elhagyta Damaszkuszt, és fogadott testvérével, Kozmással 700 körül bevonult a Jeruzsálemhez közel fekvő Mar Saba-kolostorba. V. János jeruzsálemi pátriárka szentelte pappá. Ott is halt meg a század közepe táján.

ÖRÖMÖNDŐ

GYERMEKROVAT

Kedves gyermekek! 😊

Az Úr Jézus feltámadása után még negyven napig maradt a földön. Ez idő alatt többször is megjelent a tanítványoknak. Készült az Atyához menni. Tudta, hogy testileg többé nem lesz közöttük, de nem hagyta őket magukra. Megígérte, hogy majd erőt kapnak, a Szentlélek erejét.

Jézus miközben az Olajfák hegyén beszélt tanítványainak, szemük látára hirtelen felemelkedett. Karjait kitérte, és megáldotta őket. Eltűnt a szemük előtt, Isten felvitte őt a mennybe. **(A mennybemenetel – áldozócsü-törtök – azt jelenti, hogy az Úr Jézust testi szemünkkel nem láthatjuk többé. Átment a látható világból a láthatatlan világba. Úgy képzeljük el ezt, mintha valaki átmenne az egyik szobából a másikba. Nem látjuk, de tudjuk, hogy ott van, és velünk van. Jézus is ezt ígérte mennybemenetele előtt tanítványainak: „Én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.” Ő lát minket, szeretettel figyelni életünket, vigyáz ránk, hallgatja segélyt kérő hangunkat. Azért ment előre, hogy helyet készítsen nekünk a mennybe.)**

A tanítványok visszatértek Jeruzsálembe. Várták az Úr Jézus ígéréteinek beteljesedését, a megígért Szentlélek eljövetelét.

A húsvét utáni ötvenedik napon, pünkösd ünnepén a tanítványok együtt voltak egy házban és imádkoztak. Ekkor hirtelen hatalmas szélhez hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat. Majd tüzes lángnyelvek jelentek meg, az Úr Lelkének lángjai, amelyek leszálltak rájuk. Megteltek mind Szentlélekkel. Végül Péter szavára azon a napon mintegy háromezren keresztkedtek meg (ApCsel 2).

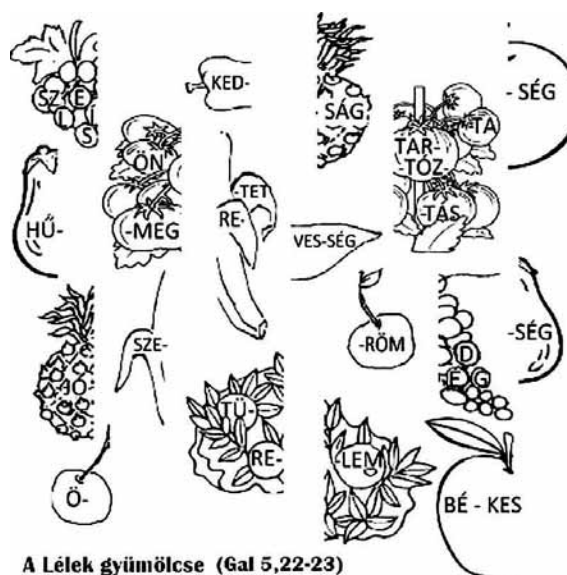
Pünkösdkor az Úr Jézus mennybemenetele előtt tett ígérete teljesedett be: elküldte a megígért Szentlelket (Vigasztalót/Pártfogót). A Szentlélek munkája nyomán megalakult az első jeruzsálemi gyülekezet. Ezt később gyülekezetek egész sora követte. Azóta számtalan gyülekezet jött létre szerte az egész világban.

Gyümölcs-puzzle

Ha a Szentlelket befogadjuk, életünk gyümölcs-termővé válik.

Olvassátok össze a gyümölcsökre írt szótagokat!

Különbségkereső

Keressetek hét különbséget a két kép között!

Írjátok be a táblázatba a nyíllal jelölt mezőkből kiindulva az alábbi szavakat:

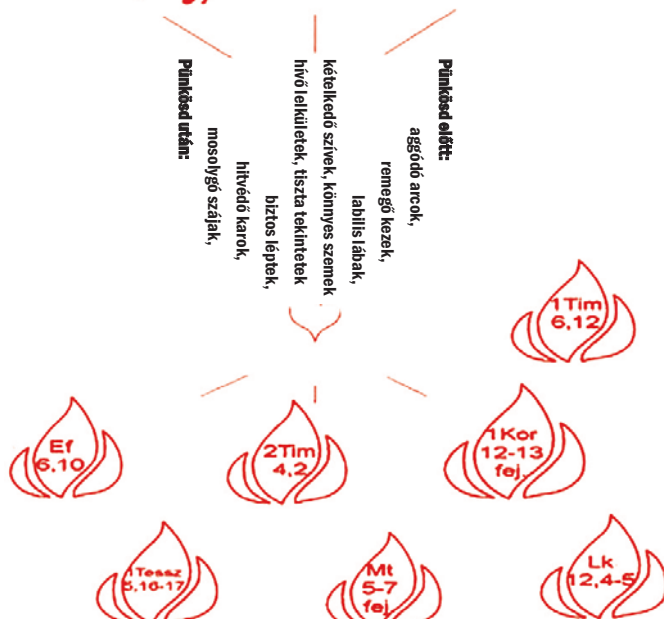
IGAZAD, KEVERI, LELÓGÓ, SALÁTA, ZACSKÓ.

A középső sorban olvasható a válasz!

HOGYAN NEVEZI JÉZUS A SZENTLELKET?

„Vegyétek a Szentlelket!”

Megújult a nagygalambfalvi felekezeti iskola

Megújulva szolgálja a nagygalambfalvi egykori felekezeti iskola a gyülekezetet, amely hálaadó istentiszteletet tartott, megköszönve Istennek és a támogatóknak, hogy az épület már új célok megvalósításáért várja a közösséget.

Kató Béla püspök igehirdetését követően Kányádi György lelkipásztor köszöntötte a gyülekezetet, majd Szaniszló Elek gondnok számolt be arról, hogy az egykori felekezeti iskola felújításának ötlete egy évvel az ünnepség előtt szü-

letett meg a lelkész házaspár fejében. Az Úr csodásan működik – jelentette ki a gondnok. Isten csodálatos munkája, hogy a gyülekezeti házat a nagygalambfalviak használatba vehetik.

Istentisztelet után Kányádi György lelkipásztor a gyülekezet, valamint a régi felekezeti iskola történetéről beszélt. A felújított közösségi ház 1939-ben épült felekezeti iskolaként. Az első világháború után, miután a település iskolája a román állam fennhatósága alá került, megszűnt

benne az állami magyar nyelvű oktatás. Az akkori egyházi előjárók, hogy biztosítani tudják az anyanyelvű oktatást a magyar diákoknak, megszervezték a felekezeti oktatást. 1919. szeptember 1-jén Kádár Dénes lelkipásztor vezetésével az egyházközség három tanerős felekezeti iskolát indított. A tanítás az elején magánháznál folyt, később a lelkipásztori lakásban 1939-ig. Bár az állam megpróbálta megszüntetni a magyar oktatást, a presbitérium 1936-ban elhatározta, új felekezeti iskolát épít. 1948-ban a kommunista állam az egyházközséget megfosztotta minden tulajdonától, az egyházi élet a templom és a lelkészi lakás falai közé szorult. A felekezeti iskola továbbra is iskolaként működött. 1981 után jutott szomorú sorsra az ingatlan, miután felépült az új állami iskola. A rendszerváltás után a presbitérium rögtön visszafoglalta az épületet, amely azóta is gyülekezeti házként működik. 2017 februárjában a presbitérium a reformáció 500 éves jubileumának tiszteletére határozott úgy, hogy a gyülekezeti házat felújítja. Czapp József mikepércsi lelkipásztor a reformáció 500. emlékévében 500 km-t szaladt, a kezdeményezés alatt a nagygalambfalvi református közösség számára gyűjtött adományokat. Az ünnepségen adta át azt a másfél millió forintot, amit névtelen adakozók utaltak a futam előtt a gyülekezet megsegítésére nyitott bankszámlára.

| KISS GÁBOR |

Fotó: Kiss Gábor

Otthon a forgatag közepén

Tízéves az Apafi Mihály-kollégium

1. | Szenkovics Dezső, a Sapientia EMTE adjunktusa Tonk Márton dékán gondolatait osztotta meg az Apafi kuratóriuma nevében: „a kollégium jelenti azt a biztos pontot, ahol minden évben mintegy száz diák szakmai, közösségi, kulturális, társadalmi, szociális és személyes fejlődéséről, gazdagodásáról, a teljes emberi személyiség kibontakozásáról gondoskodunk”.

Szurovszky Katalin, Magyarország kolozsvári konzulja köszöntőjében elmondta: az Apafi-kollégium egyik bizonyítéka annak, hogy a református egyház Erdélyben összetartó és megtartó erő. Vitus-Bulbuk István, a kollégium igazgatója szerint „az Apafi egy folyamatosan változó hangulat, amely minden évben újrakezdi önmagát. Találkozásokról, kapcsolatokról, barátságokról, majd az élet útján való továbblépésről szól. Otthon, amely a kolozsvári forgatag közepén lelki-szellemi és más igényre is válaszoló biztos alap.” A nyitórendezvényt jelenlegi apafis diákok zenés előadása zárta.

A második nap szórakozással telt: volt és jelenlegi bentlakók töltötték meg a kollégium udvarát és sportpályáját. A foci, kézilabda, asztalitenisz mellett kvízverseny, társasjátékok, rég látott barátokkal való találkozások töltötték ki a programot. Vitus-Bulbuk István igazgató kezdeményezésére az egykori apafis diákok egy lehetséges mentorprogram indításáról, valamint apafis ösztöndíj létrehozásáról egyeztettek.

„A tízéves születésnap mérőföldkő, ahonnan visszanezhetünk az eddigi megvalósításokra, egyben jó alkalom arra, hogy a jövőbeli terveket is összegezzük” – fejtette ki az igazgató. Az eseményen a jelenlegi bentlakók is aktívan részt vettek. „Mindenki ismer mindenkit, emiatt a barátságok is szorosabbak. Az Apafi összetartja az embereket, mert aki egyszer itt lakott, annak mindig lesz itt helye” – foglalta össze Székely

Fotó: Kiss Gábor

Olivér apafis diák. „Családias a hangulat, a barátságok pedig kiköltözés után is megmaradnak. Rengeteg a közös program, ami összekovacsolja a társaságot. Születnapokat ünneplünk, táborokat, kirándulásokat szervezünk, sok időt töltünk együtt” – tette hozzá Dobos Emőke.

Vasárnap istentisztelet zárta az eseményt: Kató Béla püspök igehirdetésében a Luk 11,5–13 alapján arra hívta fel a figyelmet, hogy régen mennyire magától értetődő, természetes volt egymás segítése, felkarolása: az egymásra utaltság a túlélés záloga volt. Ma, a bőség korában praktikusabbá, de egyben zárkózottabbá vált az ember. Ám a magától értetődő, természetes összetartás, kölcsönös segítségnyújtás az, ami nekünk, erdélyi magyaroknak a megmaradás kulcsa lehet. Többek közt erre a felfogásra neveli az Apafi-kollégium is a diákjait – foglalta össze a püspök.

| BEREKMÉRI GABRIELLA |

ÜZENET

ISSN 1223-8848

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár, Eötvös utca (str. Constanța) 1–3. sz.

Telefon: 0731-019404 • Drótposta: uzenet@reformatus.ro

http://www.reformatus.ro/uzenet.html • Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. • A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Tipográfia: IDEA PLUS

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Mészótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában • Felelős vezető: Dávid Zoltán

